

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., bytom B., vo veci porušenia jej vlastníckeho práva a práva na spravodlivý súdny proces uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 1618/02, ako aj označeným postupom Okresného súdu v Žiline, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť A. H. v časti namietajúcej porušenie jej vlastníckeho práva Okresným súdom v Žiline a Krajským súdom v Žiline **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť A. H. v časti namietajúcej porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 1618/02, ako aj postupom Okresného súdu v Žiline **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. decembra 2003 doručené podanie A. H. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom B., označené ako „Ústavná sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu Žilina 8 Co 1618/02 z 28. augusta 2002, doručené

18. 10. 2002“ s prílohou. Z jeho odôvodnenia však vyplynulo, že sťažovateľka ním napáda nielen označené uznesenie Krajského súdu v Žiline, ale aj postup a uznesenie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 9 C 120/02 (uznesenie z 19. júla 2002). Týmto uznesením Okresný súd v Žiline zastavil konanie o návrhu sťažovateľky o náhradu škody proti odporčkyni Mgr. O. K. (Okresný súd Čadca), pretože táto aj napriek jeho výzve svoj návrh nedoplnila. Keďže pre tento nedostatok nebolo možné v konaní pokračovať, súd konanie zastavil podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Napriek tomu, že Okresný súd v Žiline sťažovateľku poučil, že proti takémuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné, sťažovateľka podala proti nemu odvolanie, ale vzhľadom na to, že smerovalo proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, Krajský súd v Žiline ho uznesením sp. zn. 6 Co 1618/02 odmietol s poukazom na § 218 ods. 1 písm. c) OSP. Sťažovateľka v takomto postupe oboch súdov vidí porušenie svojho „práva vlastníť majetok“, ako aj porušenie „práva na spravodlivý súdny proces“ a od ústavného súdu požaduje, aby prikázal *„p. Mgr. O. K., sudkyni Okresného súdu v Čadci, ul. 17. novembra 1256, 022 01 Čadca, aby obnovila stav pred porušením práva navrhovateľky na právo vlastníť majetok, ktoré porušila, a to tak, že do 30 dní od doručenia tohoto rozhodnutia na vlastné náklady opatrí a odovzdá navrhovateľke v k. ú. Klokočov 419.258 m² sto až dvestoročného bukovo-smrekového lesa, 10.946 m² lúk a pasienkov a 2.869 m² role“.*

II.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Po ich preskúmaní ju však bol nútený (a aj vzhľadom na práva, porušenie ktorých sťažovateľka namietala) odmietnuť, a to v časti namietajúcej porušenie jej vlastníckeho práva pre jej zjavnú neopodstatnenosť a v časti namietajúcej porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces ako podanú oneskorene.

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie vlastníckeho práva sťažovateľky, ústavný súd z obsahu sťažnosti, ako aj z priloženej prílohy (uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn.

6 Co 1618/02) zistil, že ani Okresný súd v Žiline a ani Krajský súd v Žiline o návrhu sťažovateľky vo veci jej vlastníckeho práva meritórne nekonali, pretože konanie o ňom Okresný súd v Žiline zastavil podľa § 43 ods. 2 OSP a Krajský súd v Žiline odvolanie sťažovateľky odmietol. Keďže k porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľky postupom označených súdov by mohlo dôjsť vtedy, ak by o jeho ochrane boli konali, a nie vtedy, keď o nej nekonali, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka tiež namietala porušenie svojho základného práva na spravodlivý súdny proces, ku ktorému malo dôjsť postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Žiline (sp. zn. 8 Co 1618/02), ako aj Okresného súdu v Žiline (sp. zn. 9 C 120/02). Berúc do úvahy skutočnosť, že Krajský súd v Žiline označeným uznesením iba odmietol odvolanie sťažovateľky s poukazom na § 218 ods. 1 písm. c) OSP, je ústavný súd toho názoru, že k porušeniu označeného základného práva mohlo reálne dôjsť iba zastavením súdneho konania pred Okresným súdom v Žiline.

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky však ústavný súd zbral do úvahy, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľky, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona) pre jej oneskorenosť.

Keďže Okresný súd v Žiline zastavil konanie svojím uznesením z 19. júla 2002 a pretože sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až 2. decembra 2002, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2003